

— Не, разбира се, азъ си турямъ тамъ пржчкитѣ за горене.

Ние бѣхме точно прѣдъ обора и майка Варвара блѣсна вратата. Нашата крава, която бѣше гладна, помисли, че ѝ се носи нѣщо за ядене и замуча.

— Крава, крава въ обора! — извика майка Варвара. Азъ и Матиа не можахме да се сдържаме, и се разсмѣхме силно. Майка Варвара ни гледаше твърдѣ очудено; но . . . въпрѣки нашия смѣхъ, тя не разбираше още нищо.

— Това е една изненада, — казахъ азъ, — една изненада, която ние ти правимъ.

— Една изненада, повтори тя, една изненада!

— Азъ не искахъ да се върна съ празни ржцѣ при майка Варвара, която бѣше тъй добра къмъ своя малъкъ Реми, изоставеното дѣте; и намислихъ да ти доведе една крава, която да замѣсти Розета. На единъ панаиръ ние я купихме съ паритѣ, спечелени отъ мене и Матиа.

— О, доброто дѣте, милото дѣте, — извика майка Варвара, като ме прѣгърна.

Послѣ ние влѣзохме въ обора, за да види майка Варвара нашата крава, която сега бѣше нейна. Доволна и възхитена, тя помилва кравата:

— Каква хубава крава! Каква хубава крава!

И майка Варвара повтори своитѣ обични думи. но съ едно измѣнение:

— Добритѣ момчета!

Азъ се зарадвахъ много, че тя мислѣше и за Матиа и че ни съединяваше въ сърцето си.

Прѣвелъ: Т. Христовъ.

